ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XI

№ 50 (1218).

ВІВТОРОК

28 КВІТНЯ 1970 р.

Ціна 2 коп.

На Кіровоградщині перебуває спортивна делегація Толбухінського округу Народної Республіки Болгарії. На знімку: болгарські друзі знайомляться з Кіровоградом. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Рішення XXI з'їзду ЛКСМУ — до кожного

Авторитет комсомолу — в його трудовому горінні, в успішному вирішенні питань комуністичного виховання юної зміни. На цьому наголосив своїми рішеннями XXI з'їзд ЛКСМУ. Дійова пропаганда їх серед широких мас комсомольців є одним з найважливіших завдань комсомольських організацій.

Днями в Олександрійському районі та місті Світловодську з численними групами комсомольців і молоді зустрілася секретар ЦК ЛКСМУ Т. В. Главак. Для активу Олександрійської міської комсомольської організації вона прочитала лекцію «Про підсумки роботи XXI з'їзду ЛКСМУ та завдання комсомольських організацій республіки», зустрілася з пропагандистами електромеханічного заводу, комсомольсько-молодіжним колективом ферми колгоспу імені Леніна (с. Нова Прага), членами виробничої бригади місцевої середньої школи, яка удостоєна високої ювілейної нагороди.

В місті Світловодську Т. В. Главак виступила перед комсомольським активом міста, побувала у молодих робітників заводу залізобетонних виробів.

І ПОКЛЯЛИСЬ СОЛДАТИ

УЖЕ по дорозі, коли рідні і друзі вирушили з подвір'я і понад залізницею попрямували до райвійськкомату, Іван Петрович Миргородський повів розмову з сином.

— Можливо, доведеться тобі, Олександре, служити далеко від Батьківщини, в тих краях, де в грізні роки війни пройшов я ратними шляхами, схили голову над могилами загиблих героїв, що ціною свого життя фашистську смерть здолали. А побуваєш у Губені, пройди ла його північну сторону, де річка круто повертає, а потім прориває через пониззя. У тому місці тоді стояв окремий 2-поверховий будинок. В тім будинку нас було 14, оточених ворожими заслонами. Ми поклялись стояти на смерть. А коли в живих залишилось нас двоє, ми поклялися вдруге.

ЇХ БУЛО 12 земляків. З одного села і в один день молоді хлопці пішли на війну. Фронтові дороги привели солдат-односельчан до Вісли, де розгорілися запеклі бої на Сандомирському плацдармі.

Бійці 979-го стрілецького полку відбивали одну атаку за другою. Після бою земляків Миргородського залишилось всього троє. Звільняючи польську землю, радянські воїни з боями прийшли за Одер. Під час завершального походу на Берлін військова частина підійшла до м. Губена і закріпилась на його ж стороні.

ОКРЕМИМИ групами бійці пробралися до будинку і зайняли його поверх. Гітлерівці виявили радянських солдатів і відкрили по вікнах вогонь.

У приміщенні не залишилось жодного цілого вікна, наші бійці відповідали. Солдати сміливо вступили в бій з озвірілими фашистами, з лютою свинцевою хуртовиною. Гітлерівці за всяку ціну намагалися оволодіти будинком, захисників якого ставало все менше і менше. Старший лейтенант Нерідов з кулемета посилав вогненні стріли в бік ворогів, притискуючи їх до землі. Та кулемет замовк у руках мертвого командира.

За кулемет припіг Іван Миргородський і полоснув чергами по рівнині, не даючи гітлерівцям робити перебіжки.

Минула доба в обложеному будинку. Для тих, хто його захищав, вона здавалась вічністю. Їх залишилось двоє: старший сержант Іван Миргородський та його земляк Іван Білик. Двоє проти десятків насідаючих фашистів.

І в ці тяжкі хвилини поклялись солдати-земляки: хто залишиться в живих, щоб став сином матері загиблого друга. Невдовзі місто було зайняте наступаючими радянськими частинами.

Пізніше, під м. Котбусом, Іван Білик загинув.

Відгриміли залпи Великої Вітчизняної війни, до домівок вернулись солдати. Повернувся до своєї оселі Іван Петрович Миргородський, відвідав матір загиблого друга, розповів убитій горем жінці про їх братську клятву. І став солдат Миргородський сином матері солдата-героя, допомагав їй, як міг. А коли час посріблив скроні, і на обличчі матері з'явились хвилясті зморшки, забрав до себе. І живуть у добрі і злагоді дві матері Агафія Іванівна Білик і Дарія Григорівна Миргородська. Іван Петрович інвалід II групи, хворіє дружина Марія Петрівна, та це не заважає дружній працьовитій сім'ї. За бойові заслуги колишній солдат Миргородський нагороджений орденами Слави II і III ступеня, бойовими і ювілейними медалями. Він — передовик виробництва в Маловисківському автогосподарстві.

О. КОВТУН,
наш позаштатний кореспондент.

НА ГІТАЛОВСЬКИЙ ЗАКЛИК

ПРИВІЛЕЙ ОДИНАКІВ?..

СВІТЛОВОДСЬКИЙ завод будівельних конструкцій, що входить до складу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», — велике і складне підприємство. Утворене воно нещодавно на базі заводу залізобетонних виробів та заводу металевих конструкцій. З об'єднанням їх в одне підприємство виникла необхідність в деякій перестановці кадрів. Саме тоді стало зрозуміло: одна професія для робітника — це замало. І зв'язане останнє з тим, що сучасне підприємство вимагає розширення професійних знань, максимального використання всіх його можливостей.

Саме одним із резервів виробництва є висока професійна майстерність робітників, досконале володіння кількома суміжними професіями. Постійне удосконалення технології виробництва потребує оперативності в розстановці кадрів, швидкого освоєння нових виробничих прийомів. До того ж, хронометричні дослідження на ряді підприємств показують, що є ділянки, де навантаження на одного працюючого не відповідають нормативному. Отже, в руках одного робітника можна об'єднати кілька споріднених операцій. Звичайно, без знання ним суміжної професії це просто неможливо. Не випадково у зверненні колективу тракторної бригади, яку очолює двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов, наголошено, що **умовою подолання відставання бригад, ділянок, цехів є володіння суміжними професіями.** Цей важливий резерв підвищення продуктивності праці на Світловодському заводі будівельних конструкцій пущений на самоплив.

На заводі лише молоді працює понад 250 чоловік. Це — бетонники, зварювальники, крановщики, слюсарі, арматурники тощо. Та чи багато з них володіє кількома професіями? На це запитання в комітеті комсомолу дають загальну відповідь: «Багато». Конкретно ж називають Миколу Криворучка, який, працюючи слюсарем, набув професії зварювальника та газорізальника, Миколу Лисенко і Віктора Васильєва, що мають по дві спеціальності. З гордістю додадуть: сам секретар комітету комсомолу Володимир Семенов володіє кількома професіями. Після такого недовгого переліку мимоволі задумаєшся: чи наштовхнувся на звичайнісіньку некомпетентність членів комітету, чи **кілька професій — привілей одинаків!**

Підготовка проходить в учбовому комбінаті. Відбувається це так: оголошується прийом в групи по підготовці робітників тієї чи іншої професії, бажаючі подають заяву і протягом кількох місяців без відриву від виробництва відвідують заняття. Як виняток, в минулому році групу електрозварювальників готували безпосередньо на заводі.

Звичайно, суміжним професіям навчається в основному молодь. І тому контролювати за ходом навчання, вести облік набутих професій, проводити роботу по залученню молоді до навчання повинен в першу чергу комітет комсомолу підприємства. На жаль, на заводі будівельних конструкцій ця важлива справа пройшла повз увагу комсомольських ватажків.

В минулому році, коли існували ще два підприємства, питання навчання молоді суміжним професіям не піднімали ні комітет комсомолу заводу залізобетонних виробів (колишній секретар В. Денисов), ні комітет комсомолу заводу металевих конструкцій (колишній секретар В. Сизова). Прийняті заводською комсомолією зобов'язання на честь Ленінського ювілею, включали багато хороших пунктів (які, до речі, успішно виконані) забуто лише про цю важливу ділянку комсомольської роботи.

НЕ КРАЩІ справи з цим питанням і в новому комітеті комсомолу підприємства. Здавалося б дивним, що Володимир Семенов, переконавшись у важливості володіння робітниками кількома професіями під час роботи в передовій комсомольсько-молодіжній бригаді, не приніс свого досвіду в роботу комітету комсомолу. Проте це саме так.

Не можна сказати, що молодь заводу будівельних конструкцій не навчається. Це було б невірно. Навчається. Раз у кілька місяців в учбовому комбінаті юнакам і дівчатам вручають новенькі посвідчення. Проте, скільки саме молоді навчається сьогодні, хто з них оволодіває першою, хто другою, а хто й третьою спеціальністю, в комітеті комсомолу вам не скажуть. І не тому, що це якась таємниця, а тому, що просто не знають. Про всякий випадок у відділі кадрів є загальний список робітників, які навчаються в учбовому комбінаті.

Комсомольська організація підприємства не може стояти осторонь питань його життя і виробничої діяльності. Все, що стосується заводу, стосується й заводської комсомолії і навпаки. Особлива вимога тут до комітету, на рахунку якого багато хороших справ. Ось чому недопустиме нехтування будь-якою ділянкою комсомольської роботи.

Б. КУМАНІВСЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Світловодськ.

СПАСИБІ ЗА СВІТЛО, „ПРОМЕТЕЇВЦІ"!

ДО «Молодого комунара» я пишу вперше. На сторінках газети хочу розповісти про студентів педагогічного інституту із Кіровограда, хто приніс у наше господарство і в кожен дім лампочку Ілліча.

Прошу редакцію надрукувати мою замітку, хай про них знають всі юнаки і дівчата області в ці святкові дні ювілею вождя, який мріяв про повну електрифікацію Країни Рад.

Наше господарство, колгосп імені Чапаєва Бобринецького району, одне з найвіддаленіших в районі. До минулого року електричну енергію давала господарству невеличка дизельна електростанція, яка не задовольняла й мінімальні потреби.

Колгоспу потрібна постійна потужність. І от її нам принесли студенти-фізики із Кіровограда. Це їх загін «Прометей» прибув до нашого господарства.

Знайомство з цими хлопцями пройшло у нашому новому клубі, де тьмяно горіла гасова лампа (електростанція була на ремонті). Студенти запевнили всіх присутніх, що світло буде до осені і слова дотримали. Мені випадково довелося бути присутнім на здачі Ленінського заліку і комсомольських зборах, і я в командирові загону Анатолієві Непотенку побачив здібного, енергійного студентського ватажка.

Загін жив по-справжньому, так як це потрібно під час виконання важливого завдання. Підйом — о шостій ранку, відбій — опівночі. Весь день, кожну годину використовували прометеївці для роботи, для проведення бесіди з колгоспниками, для відвідання школи. Не думали вони про труднощі.

Всі прометеївці досконало володіють майстерністю монтера, водія, тракториста. Через місяць не було сумніву, що світло буде в найближчий час.

Добре працювали Іван Олександров, Сергій Каськов, сам командир був неперевершеним стовболазом і майстром справи, Валентин Сайко та багато інших.

СПРАВЖНЄ свято було в селі, коли командир А. Непотенко ввімкнув головний рубильник магістралі, і засяяло одночасно світло в усіх будинках. Радості колгоспників не було меж. Ось уже пройшла зима, весна прийшла, а жодної поломки, все працює надійно. І де б не зібралися колгоспники: на зборах, в клубі, на лекції — скрізь чути слова вдячності на адресу студентів.

Нещадно я зустрівся з командиром загону в Кіровограді, він розповів про свої успіхи, про формування нового загону, а друзі його підказали мені, що його одноголосно було обрано секретарем комсомольської організації факультету і членом обласного штабу студентських будівельних загонів.

— Не знає спочину наш секретар, скрізь встигає побувати, підказати, організувати, — говорить комсомолець, член загону Сергій Каськов.

Успіхів вам у всьому! Нових кілометрів трас, вам, нових досягнень у навчанні і праці. А від нас прийміть щире, велике хліборобське спасибі.

Василь ДУБІН,
тракторист колгоспу імені Чапаєва.
Бобринецький район.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Трудова біографія комсомолки Тані Дудник тільки починається. Закінчила торгове училище, кілька місяців працює в центральному універмазі м. Кіровограда.

Перші подяки покупців Таня зрозуміла: вона зуміє обслужити їх щонайкраще. А потім, набувши досвіду, вона збирається здобути освіту у вищому учбовому закладі

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

◆ ІНІЦІАТОР — КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КОМІТЕТ

ЧОМУСЬ цей хлопець з пильним поглядом жвавих очей привертає симпатію співбесідника. Говорить образно, з влучними жартами і порівняннями. Чи не тому його можна бачити то біля одного, то біля іншого гурту юнаків і дівчат. Воно й не дивно: Володимир Єременко — секретар комсомольської організації, де більше сотні молодих людей. Та й посада змінного інженера цеху зовнішніх споруд заводу вимагає від нього широкого спілкування з молодими робітниками.

...Гарне селище Молодіжне. Сучасні будівлі, тротуари, квартири з комунальними послугами. А ось дерев було мало. Комітет комсомолу виніс рішення: озеленити своє селище. І ось Ніна Владика, Василь Краснов, Шура Мірошник, інші юнаки і дівчата вийшли на комсомольський суботник. Нині в Молодіжному розкинувся, справді, молодіжний парк, де висаджено дві тисячі дерев.

Знають у районі молодіжнівський хор, духовий оркестр, читців художнього слова, інших юних аматорів. А починалося все з клубу.

Дехто скаржився, мовляв, ніде займатися гурткам художньої самодіяльності, провести вечір відпочинку чи послухати лекцію. Приміщення клубу було недобудованим. Кошти на добудову його адміністрація виділила, та ось біда: не вистачало робочих рук.

І ось вони знайшлися. Робітник механічної майстерні комсомолець Віктор Пархоменко, хімік ТЕЦ Надя Волошина, слюсар Василь Ярунець та ще сотня їх товаришів виявилися неабиякими майстрами будівельної справи. А нині приємно їм дивитися на справу своїх рук, відчувати себе в клубі господарями.

УСІ ДОБРІ справи, зроблені комсомольцями Долинського цукрозаводу, перерахувати важко. Це і створення кращої в районі футбольної команди, команди штангістів, волейболістів, шахістів, шашкістів, тенісистів, і створення прекрасної художньої самодіяльності, і комуністичні суботники...

Головне завдання комсомолу нині — виховання молоді. Володимир з цим погоджується, але підкреслює, що виховання може бути різним. Одна справа —

прочитати лекцію, бесіду, інша — поєднати це з вихованням у праці. Другу частину свого завдання комітет вважає не легшою. Коли людина успішно трудиться — тоді вона почуває за собою відповідальність за кожну доручену ділянку.

Юнаки і дівчата Долинського цукрозаводу нещодавно відрапортували про успішне складання Ленінського заліку. Змагаючись на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, вони за рахунок зниження втрат цукру дали цього року економії на 30 тисяч карбованців.

Молоді раціоналізатори заводу теж не залишились осторонь загального патріотичного руху. Їх внесок — дві тисячі карбованців умовно-річної економії. Один лише молодий токар з механічної майстерні Віктор Пархоменко вніс чотири раціоналізаторські пропозиції, що значно спростило виготовлення необхідних для основного технологічного процесу деталей.

Свої соціалістичні зобов'язання до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна комсомолія цукрозаводу виконала.

Десятки комсомольців оволоділи суміжними професіями, що дозволило суміщати функції обслуговування одним робітником кількох операцій. Економічний ефект від цих заходів комітету очевидний. Апаратниця Ніна Владика стала непоганим токарем, її колега Василь Краснов оволодів спеціальністю слюсаря, вихованиця Шура Мірошник теж може замінити будь-якого слюсаря.

Перед Ленінським ювілеєм десятки юнаків і дівчат Долинського цукрозаводу приходили в комітет з проханням прийняти їх до лав комсомолу. Це робітниці цеху мішкотари Ганна Савенко, Марія Сарапуха, оператор машинно-лічильного бюро Ніна Марченко та багато інших.

А на останніх комсомольських зборах серед присутніх особливо схвильованим виглядом вирізнялися двоє: молодий робітник Петро Калістий та вихователька дитячого садка Віра Бойко. Тут їх мали рекомендувати в партію комуністів. І збори виявили юним таке довір'я.

І знову до комітету комсомолу йдуть юнаки і дівчата з заявами:

— Прошу прийнять...

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунара».
Долинський цукрозавод.

Чи приносить щастя підкова?

СЛОВО ПРО АТЕЇСТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ В НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

ЯК не квапились учні кооперативного технікуму на лекцію, та біля дошки об'яв все ж зупинялися. На них здивовано дивився великий чорний кіт, усівшись на цифрі 13, а трохи нижче летіла відьма на мітлі і каркав чорний ворон.. А далі мальовничий напис: «Готуйтесь до атеїстичного вечора, на всі ваші запитання одержите відповіді. Ви взнаєте, як виникли прикмети і релігійні свята, чи приносить щастя підкова.»

Організаторами цього вечора на цей раз були студенти групи № 37, де класним керівником А. Л. Жеребцова.

А через кілька днів в актовому залі технікуму було дуже людно. Вечір відкрила завідуюча бібліотекою технікуму Л. В. Коноваленко.

На сцену виходить студентка Валентина Головата, вона читає уривок з роману М. Горького «Фома Гордєєв».

Ведуча вечора Людмила Василівна оголошує конкурс на кращі прислів'я та приказки про релігію та церкву. Актовий зал ділиться на дві частини. Хто виграє? Умовами конкурсу передбачені нагороди атеїстичною літературою. Присутні називають безліч народних приказок.

На багато запитань «чому?» відповіли викладачі технікуму Л. М. Чорна, Л. І. Єремкіна та А. Л. Жеребцова. Розмова була цікавою. Що таке відьма? Чи приносить щастя підкова? Що таке щастя? Що таке міраж? Що таке совість? Чому на світі багато націй і мов? Що таке привид? Як виникли релігійні свята? Чому люди в різних країнах вірять у різних богів? тощо. На вечорі була організована виставка майстрів пензля «Мистецтво проти релігії».

УЖЕ другий рік при кооперативному технікумі працює кінолекторій атеїзму, яким керує викладач основ наукового атеїзму В. А. Бурковський. Студенти технікуму, викладачі та технічні працівники часто слухають цикл лекцій з питань наукового атеїзму, переглядають художні та науково-популярні фільми.

Так останнім часом тут прочитані лекції: «В. І. Ленін про релігію та церкву», «Походження християнства та його суть», «Російська православна церква на сучасному етапі», «Ідеологія сучасного баптизму», «Медицина та релігія», «Комуністичному побуту нові свята та обряди».

Велика увага приділяється атеїстичному вихованню.

Воно є невід'ємною і складовою частиною також позакласних виховних заходів. Позакласна атеїстична робота доповнює і поглиблює класну. Атеїстична бесіда — одна з поширених форм виховання учнів і молоді. Класний керівник Т. О. Алешічева радиться з учнями, яку б вони хотіли послухати бесіду. Лише в цьому році прослухали: «Як виникла віра в бога», «Ставлення релігії до жінки», «Про шкоду релігійних обрядів». Для проведення бесід залучаються кращі студенти. Останнім часом Катя Чубар підготувала і добре провела бесіду на тему «В. І. Ленін про релігію і церкву».

У бібліотеці технікуму створено атеїстичний куток, де виставлено атеїстичну літературу, серед неї велике місце займають твори В. І. Леніна, бібліотека підготувала і провела тематичний вечір «Про нові та старі обряди».

Розповідаючи про будні атеїстів Кіровоградського кооперативного технікуму, слід сказати, що не все ще тут гаразд. Маємо на увазі, перш за все, дієвість заходів, що провадяться. Але ентузіасти-атеїсти шукають і находять нові цікаві форми впливу на свідомість молодого покоління.

П. ДМИТРЕНКО,
завідуючий Кіровоградським Будинком атеїзму.

ПОРТРЕТ ПРАВОФЛАНГОВОГО

„МИ ПРИЙДЕМО ВРАНЦІ..."

ВПЕРШЕ я завітав до них шість років тому. Розмовляв з дівчатами біля будинку тваринника. Молоді доярки садили обабіч алеї квіти і розповідали про завідуючу фермою Катерину Петрівну Дмитровську.

— Нам, звісно, трудно. Але вона запевняє, що так буде не довго. «Головне — не бути байдужим до тієї справи, яку робиш, — часто нагадує вона нам. — І тоді кожен матиме своє помітне зерно». Ми віримо їй, вчимося в неї.

Потім про її дочку Тетяну:

— За пропозицією Тані Марущак ми почали самостійно вирощувати для своєї ферми корів. Через рік — два всі старі тварини замінимо молодими. Тетяна вже обловила свою групу. І за рік, мабуть, буде чотиритисячницею.

— А ви?

— Ми поки що за три тисячі.

Неодовзі була новина: «Доярка з комсомольсько-молодіжної молочно-товарної ферми Тетяна Марущак надоїла 4160 кілограмів молока».

А потім:

— Марущак отримала орден Леніна.

Тоді, на загальних колгоспних зборах вона сказала:

— Я б не зуміла сягнути такої висоти, якби не вони, мої хороші подруги. Мені допомогла їх дружба.

А вони:

— В нашому колективі є орденоносець. І це наша вітіяк. Помірятися з нею майстерністю — то честь для нас.

І дівчата старалися будь-що наблизитись до рубежу, який взяла Тетяна Марущак. Того року кожна доярка сягнула трьохтисячного рубежу.

— Наш східець буде ще вищий, — заявила групкомсорг ферми Галина Лелиця, коли тваринники брали соціалістичні зобов'язання на п'ятирічку.

Особливо помітними були успіхи в новгородківських доярок торік. По фермі на корову надоєно 3350 кілограмів молока. А проти прізвища Тетяни Марущак стояла цифра 4470.

І ось розгін на ювілейний рік. Тетяна Марущак сподівається мати п'ять тисяч кілограмів молока на корову, а кожна з її молодших подруг більше трьох тисяч.

Нині орденоносець щодоби має 17 кілограмів молока від корови, інші дівчата по 13—16. Галина Лелиця, Зінаїда Мельничук, Галина Токарчук, Галина Токар з початку року мають на корову по 1100—1300 кілограмів молока, а в Тетяни Марущак більше 1600.

І знову вони доглядають молодих тварин, знову оновлюється ферма. Обладнано ще одне тваринницьке містечко, побудовані нові корівники. В день Ленінського комуністичного суботника тут з'явились алеї ясенів, квітники. То справа рук молодших друзів комсомольсько-молодіжного колективу, то зробили місцеві школярі. Дівчата працювали на фермі і весь їх заробіток відраховано у фонд п'ятирічки. А заробіток кожної справді-таки завидний — 7—8 карбованців щодня. За рік — в середньому щомісяця він складав 200—240 карбованців. Тетяна Марущак, наприклад, тільки додаткової оплати отримала 970 карбованців.

Нині в них одна мета: протягом квітня — травня працювати так, щоб надої були не менше пудових.

М. ВІНЦЕВИЧ.
Новгородківський район.

Юрій Кондратюк — один з кращих молодих інженерів Одександрійського електромеханічного заводу. Він очолює прожектористів конструкторського бюро, чемпіон заводу з шашок.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПОЧИН РАЙОННОЇ ГАЗЕТИ

Щоб краще ознайомити хліборобів колгоспу імені Димитрова з працями В. І. Леніна, рада клубу і бібліотеки організувала в агітпункті відкритий перегляд Творів В. І. Леніна та експонатів про нього. Приміщення було святково прибране. Біля портрети Ілліча пломеніли живі квітки. Гарно оформлені стенди розповідали про життєвий і революційний шлях Леніна.

Цікаво пройшов тематичний вечір «Про дитячі і юнацькі роки, революційну діяльність і роль В. І. Леніна у створенні Комуністичної партії». Тут же зроблено бібліографічний огляд «В. І. Ленін у художній літературі».

«ВІД ЯТРАНІ, БУГУ Й СИНЮХИ...»

Для більш дієвої пропаганди оформлено книжкові виставки «Ленін у людстві — один», «Сторінки великого життя», «Ленін і Жовтень», «Ленін і Україна» та інші.

Як це говориться в статті завідуючої Добрівською сільською бібліотекою, опублікованій в одному з тематичних розворотів вільшанської районної газети «Ленінська зоря». Матеріали на двох сторінках подано під спільним заголовком: «Несемо в маси світло і велич ленінських ідей».

Тематичні «Ленінські сторінки» на сторінках вільшанської районної газети з'являються часто. Вони надають велику допомогу комсомольським активістам, працівникам клубів і бібліотек, пропагандистам, агітаторам і політінформаторам. Опубліковані на цих сторінках матеріали переконливо показують, як ленінські ідеї перетворюються в життя, які трудові здобутки готували Ленінському ювілею трудівники району, зокрема, комсомольці і молодь. Наприклад, у січні вийшов об'єднаний номер чотирьох районних газет, які мають назву «Ленінська зоря», Макарівського району, Київської області, Миколаївського району Львівської, Лубенського району Полтавської, Вільшанського району Кіровоградської області. «Колективна розповідь Іллічу» — така основна тема матеріалів цього об'єднаного номера. Він добре зверстаний, вдало ілюстрований.

У тематичному номері газети за 28 лютого «Ленінська зоря» відкриває свій номер словами: «Від Ятрані, Бугу й Синюхи — ріки несуть Іллічу подарунків вінки: Дорожинка, Крутеньке, Тишківка, Первомайськ». Названий номер газети — це спільна оповідь про трудові здобутки, плани на майбутнє хліборобів колгоспів імені Леніна Вільшанського району, «По шляху Леніна» Головківського, імені Ульянова Добровеличківського, імені Леніна Первомайського районів.

У підготовці таких ювілейних тематичних номерів брав участь широкий актив — колгоспники-передовики, активісти партійних, комсомольських організацій, учителі, вчені. Історичні, архівні матеріали органічно поєднуються з сьогоденням, з тими завданнями, які вирішують трудівники району. У сторінці під загальною шапкою «Під сонцем ленінського декрету» виступають комбайнер колгоспу «Аврора» І. Кіров, ланкова колгоспу «Пам'ять Леніна» Х. Попова, ланковий механізованої ланки колгоспу імені Телішевського Г. Кремсало та інші. Автори переконливо показують великі зміни, що відбулися в їхніх селах, колгоспах за роки Радянської влади. Виступи сількорів доповнюють вдало подані фотодокументи і цифрові дані про розвиток господарства району за останні тридцять років. Змістовні сторінки «В. І. Ленін у долях вільшанців».

Журналісти вільшанської районної газети «Ленінська зоря» виявляють немало творчих пошуків. Вони прагнуть глибше і частіше показати на прикладах із життя хліборобів району, як ленінські заповіти перетворюються в життя, оперативно і яскраво висвітлювати будні соціалістичного змагання.

П. МАРЧЕНКО.

З кожним роком краще місто Мала Виска. Однією з новобудов, яка прикрасила його центр, є універмаг. Радує око його оформлення, виконане з бездоганною майстерністю. Та приємніше за все те, що тут можна придбати багато корисних, коштовних речей, що продавці універмагу завжди уважні і ввічливі.

На фото: маловисківський універмаг.

Фото В. Ковпака.

В. ЦВЯХ, Р. ТУРБАЙ

(Продовження. Початок в газетах за 28 лютого, 3, 5, 10, 12 17, 21, 25, 28 березня, 11, 14, 16, 23 та 25 квітня).

— Ні. Сусіди сказали, що побили їх так, що через кілька днів померли.

— А дитина? — з надією спитав Костя.

— І дитина...

Костя аж поточився. Біль перекосив обличчя, руки безсило обвисли. Здавалося, що він ось-ось заплаче. Та пересилив себе і сказав глухо:

— Нічого, ми ще поквитаємось.

А за хвилину до Корженка:

— Перевір боєприпаси, запасись водою. І будемо вирушати на Знам'янку.

ПОСТІЙНО напідпитку, григор'євці взагалі билися відчайдушно, а за Знам'янку і Олександрію з особливою упертістю, бо це був їх останній плацдарм. Григор'єв особисто водив полки в атаки. Навіть його дружина полишила штабний вагон і всю бутафорію і взялася за пістолет.

Але ніщо не могло стримати революційні лави.

В Олександрію несподівано вірвався бронепоїзд імені Руднєва під командуванням Зотова. За ним автоброньовий загін. Відзначився своїми навальними наскоками і бронепоїзд імені Худякова під командуванням Анатолія Железнякова, і бронепоїзд «Смерть директорії» Костянтина Чеклова під Знам'янкою.

В. І. Ленін телеграфував українським військам: **«Поздоровляю із взяттям Олександрії і Знам'янки. Дуже прошу сили, що звільняються, направити в Донбас»**[1]).

Коли телеграфісти відстукували ленінське вітання, на Єлисаветградщині йшов дощ і у сірій пітьмі розгорявся бій під Хіровою.

Бронепоїзд «Смерть директорії», обігнавши свою піхоту, вів дуель з ворожою артилерією.

— Набоїв не шкодуйте, поповнимо за рахунок григор'євських запасів, — командував Чеклов своїм і гармашам, і кулеметникам.

І ті не шкодували. В темряві здавалося, що бронепоїзд весь палахкотить полум'ям.

Чеклов з'являвся то в одному, то в другому вагоні, даючи вказівки, на якому об'єкті зосередити вогонь, чи підбадьорюючи новачків. (Після останніх боїв вибуло чимало людей з команди і на їх місце стали нові).

— Ще кілька годин такого маневрування і почнуть плавитися підшипники, — застеріг Корженко командира.

— Нічого не поробиш, Антоне. Ні зупинятись ,ні виходити з бою зараз не можна. Ось візьмем станцію, тоді все змастимо і відремонтуємо, — відповів Чеклов, і кинувся знову до гармашів: — Он по тому будинку вдарте, там засіли з кулеметами...

Другого дня єлисаветградська газета «Наша жизнь» писала: «Наші частини з боєм оволоділи станцією Хіровою, звідки втік сам Григор'єв.

Залишив на місці 2 класних вагони, більше 50 товарних вагонів, кулемети, кулеметну майстерню, телеграфні апарати, гвинтівки, автомобілі, цистерни і багато снарядів. В Хіровці об'єдналися всі сили, які переслідували Григор'єва, частини, які йшли з Знам'янки, якими командував Дибенко, і бронепоїзд».

ГРИГОР'ЄВ хоч і був розбитий, але складати зброї не думав. Залишки його банди шастали із села в село, дезорганізуючи нормальне життя. Із Хмельового, Антонівки, Рівного летіли в повіт тривожні повідомлення про наскоки григор'євців.

У липні Григор'єв зробив спробу знову захопити Єлисаветград спільно з махновцями. На возах, під виглядом селян, тільки займався день, в'їхали заколотники до міста і відразу направилися до вокзалу і військового комісаріату. Несподіваний наскок створив тимчасову перевагу. Бандитам вдалося зайняти приміщення військового комісаріату, на вокзалі захопити вагон Григорія Івановича Петровського, голови Всеукраїнського Виконавчого Комітету. Та вже через кілька годин вороги були знешкоджені.

В народі кажуть, що утопаючий хапається за соломинку. Так було і з Григор'євим. Недивлячись на поразку, він через кілька днів знову кидається на місто, плекаючи надію повернути втрачені позиції. На цей раз напад був підготовлений ретельніше, тому відразу в руках бандитів виявилися частина Бикової і Пермської вулиць.

Вісім годин тривав бій. Захисники міста ввели в дію артилерію, а потім підспів на допомогу Вознесенський полк. Григор'євці відступили в бік Компаніївки.

ЗІВ'ЯВ весняний цвіт, проріс плодами, та як і раніше, над Єлисаветградом чорним вороном шугав неспокій. І все нові, і нові сотні відданих революції людей змушені були залишати верстати і братися за зброю.

16 липня 1919 року конференція професійних спілок і заводських комітетів Єлисаветграда приймає постанову: «З цього числа 50 процентів всіх членів професійних організацій і заводських комітетів оголошується мобілізованими для боротьби з григор'євщиною і знаходяться в розпорядженні військради і військкомату». 2)

«Мобілізувати всіх членів спілки, які можуть носити зброю, для захисту міста і повіту від банд, які, діючи в прифронтовій полосі славних червоних бійців за робітничо-селянську справу, руйнуючи шляхи сполучення і терроризуючи мирне населення, ослабляють міць нашої Червоної Армії...» — голосували службовці міста. 3)

«Для енергійної боротьби з бандами Григор'єва, у яких знайшла притулок вся контрреволюційна нечисть, починаючи від царських генералів і кінчаючи випущеними із тюрми уголовними елементами, злодіями. і насильниками і конокрадами, пропоную виконкому по мірі необхідності призивати для захисту міста робітниче населення Єлисаветграда». — телеграфував місцевій владі, Всеукраїнський староста Петровський. 4)

Ряди червоних бійців поповнювалися за рахунок свідомих робітників і, в першу чергу, за рахунок більшовиків та комсомольців.

Та не дрімав і колишній «Отаман Запоріжжя і Олександрії» при Петлюрі, начальник «дивізії переможців Антанти і греків» Григор'єв. Він спішно шукав спільників для боротьби з Радянською владою. Але і в стані ворогів не було єдності. За ласий шматок вони гризлися між собою, як голодні собаки за кістку.

Антон КОРЖЕНКО.

20 липня єлисаветградські «Известия» повідомляли: «За одержаними відомостями Денікін відмовився визнати Григор'єва. Прибулій в Катеринослав делегації Григор'єва заявлено, що денікінці відразу роззброять григор'євців. За повідомленням втікачів із Бесарабії, Григор'єв веде переговори з Румунією».

Коли Григор'єв відступив у Компаніївку, там вже були махновці. Там і порозумілися «батьки-отамани». Але не надовго. Згодом Махно знищив і самого Григор'єва і його штаб, щоб «батькувати» і над григор'євцями.

(Далі буде).

1) В. І. Ленін про Україну. К., 1957, стор. 543.

2) «Известия» (Елисаветград), № 106, 16 липня 1919 р.

3) «Известия» (Елисаветград), № 108, 18 липня 1919 р.

4) «Известия» (Елисаветград), № 110, 20 липня 1919 р.

На студентському меридіані

СКІЛЬКИ ЧЕРВОНИХ КОЛЬОРІВ?

ТУТ поки що немає якихось нечуваних досі відкриттів. Не корплять і над вирішенням ще недослідженої проблеми. І то нічого, що тему «Мова Володимира Ілліча Леніна у праці «Матеріалізм і емпіріокритицизм» досліджували досвідчені мовознавці, а вони тільки знайомляться з нею. Знання є знання.

Тому на черговому занятті науково-лінгвістичного гуртка було розглянуто декілька питань.

— Спершу ми прослухаємо повідомлення Ніни Стеблини про «Особливості синтаксису в роботах В. І. Леніна», — оголосила староста гуртка Наташа Терещенко.

За кафедру виходить третьокурсниця філологічного факультету Ніна Стеблина.

Її виступ присвячений повідомленню про нові знахідки мовознавців, які займаються дослідженням мовних особливостей теоретичної спадщини вождя.

Коли Ніна закінчила їй посипались запитання.

— Повтори, будь ласка, які дієслова і сполучники переважають у Творах Леніна?

— Що говорив мовознавець про стиль Леніна?

Доповідачка задовольняє прохання зацікавлених слухачів...

У минулому році науково-лінгвістичний гурток провів серед студентів-філологів анкету «Як ми говоримо?» В анкеті було багато різних питань, наводились слова, в яких треба було поставити наголос.

Коли перевірили результати, то виявились вони сумними.

— Можна вважати, що ми зовсім не вміємо говорити. А ще й філологи, — довелось зізнатись.

І цей випадок підказав тему. За неї взялася третьокурсниця Людмила Катеруша. Вона підготувала доповідь, яка так і називалась «Результати анкети «Як ми говоримо?», або «Мова студента-філолога Кіровоградського педінституту». Яким цікавим виявилось її дослідження! Головне, що побудоване було з самих лише фактів, взятих з анкети. Багато цікавого довідались студенти. З тих пір вони вирішили: на кожному кроці, не соромлячись, поправляти один одного. Тому-то і Н. Стеблина зовсім не образилась, а подякувала, коли її виправили під час виступу.

Другим повідомленням на черговому занятті гуртка було «Кольорове позначення у ліриці Ф. І. Тютчева» (третьокурсниця Олена Туз)

Студентка вільно володіє мовою, швидко рухає думку, наводить яскраві приклади з поезії відомого поета.

Вона дослідила, що лазурний і золотий — улюблені кольори Тютчева. При змалюванні весни він використовує світлу і радісну гаму тонів.

Після виступу О. Туз, думка всіх гуртківців була одна. Її виразила Люда Мазур:

— Доповідь мені сподобалась. Вона творча, індивідуальна. Але потрібно було б її розширити.

А в щоденнику позначення кольорів заносяться нові відтінки.

До речі, про щоденник. Темою позначення кольорів вже давно займаються гуртківці. Вони дослідили використання їх у творчості М. Гоголя («Вечори на хуторі поблизу Диканьки»), К. Паустовського («Чорна троянда») і виявили багато нових фарб. Тому і виникла ідея створити щоденник, куди будуть заноситись всі кольори, які зустрічатимуться при розгляді того чи іншого твору.

Тепер у цьому незвичайному щоденнику 58 відтінків червоного кольору, 25 — зеленого, 29 — жовтого. Цей щоденник дуже вирушив гуртківців при написані твору «Роздуми про картини Куїнджі «Вечір на Україні» та Шишкіна «Жито». Бо вони в цих полотнах побачили такі відтінки і кольори, яких не помітили всі інші студенти.

Та й взагалі якщо говорити про гуртківців, то вони знаходяться в набагато вигіднішому становищі, ніж інші філологи. Бо на заняттях розглядають такі питання і теми, які не входять до навчальної програми, займаються цікавою грамматикою відшліфовують свою мову.

Між іншим, досить цікаво не в них виходить. Вибирають якесь заняття, організовують «круглий стіл» і кожний учасник дає своєму сусідові тему. А той повинен відразу ж виголосити «промову». Переможцем виходить той, хто найбільш дотепно, швидко і, в той же час, іронічно зорієнтується.

Є у членів науково-лінгвістичного гуртка, як і в багатьох гуртківців студентського наукового товариства, і цілком самостійні, серйозні роботи. Так реферат Людмили Катеруші «Використання фразеологізмів у мові газети (за матеріалами «Комсомольской правды») був відзначений на загальноінститутській науковій конференції. А робота Людмили Завадинної «Кольорове позначення у «Записках мисливця» І. Тургенєва» — визнана кращою на звітній конференції.

Г. ПРОКОПЕНКО.

Кіровоградський педінститут імені О. С. Пушкіна.

ТЕАТР

ТЕМА ГЕРОЇКИ — ВІДПОВІДАЛЬНА

ЦІННІСТЬ будь-якого мистецького твору прямо пропорційна його дієвості. Надто, коли йдеться про виставу, де внутрішній взаємозв'язок між виконавцями і глядачами — необхідна передумова для успішної роботи. При відсутності ж такого контакту колективна праця артистів втрачає будь-яку доцільність.

Все сказане — звичайна аксіома. Одначе її хотілося б нагадати в зв'язку з новою прем'єрою кропивничан — «Вогненний світанок», де той внутрішній взаємозв'язок визначився досить швидко.

Здається, зовсім недавно ми були присутні на виставі «Яблуневий полон», яку досить успішно здійснив за відомою п'єсою І. Дніпровського режисер А. Ситник.

Дві прем'єри за порівняно короткий проміжок часу — само по собі свідчення активності колективу, його творчої спроможності. До речі, обидва твори, які поповнили репертуар театру, в якійсь мірі тематично перегукуються. Та й за жанром вони тотожні.

З одного боку це, безперечно, полегшило роботу над п'єсою Михайла Барського, а з другого — ускладнило її. Адже виникла реальна загроза повторень, шаблонного втілення, що частково й відбилося на виставі. А втім, про це пізніше.

Героїчна драма, як жанр, не виключає певної плакатності, публіцистичної прямолінійності. Тут інколи майже неминучі «перевитрати виробництва». Тому надзвичайно важливо для артиста-виконавця не збитися на манівці спрощеності, риторичних загальників. В зв'язку з цим, особливого значення набирає такт митця, тонке відчуття ним правди зображуваного, його уміння заземлити свого героя.

У СІ події у виставі розгортаються навколо будівництва електростанції. Вона — в епіцентрі сюжету. Вона — вісь, навколо якої крутяться людські долі, вчинки, сподівання. Нею, вірніше ставленням до неї, визначається не лише духовна місткість героїв, їх соціальна приналежність, а й моральні, чисто людські якості.

Подіям, що відбуваються на сцені, більше ніж півсотні років, але вони зворушують, змушують глядача віддатися неквапному плину драматичної оповіді.

Ось у світлі рампи постає перед нами Гліб Максимильянович Кржижановський — відомий радянський енергетик, державний діяч. Він розмовляє з Леніним по телефону. Без зайвих драматичних нагнітань просто й невимушено відбувається ця розмова. За уривчастими фразами, скупими жестами вчувається людина великих потенціальних можливостей, невичерпної енергії, людина, сповідома свого покликання. І як добре, що драматург і артист І. Терентьєв — виконавець ролі Кржижановського уникнули ходульної схеми, не подали нам замість живої людини — такого собі «речника» афоризмів, як це інколи трапляється при трактуванні відомих історичних осіб.

Навіть у розмові з Леніним Гліб Максимильянович не втрачає властивого йому почуття гумору. Кржижановський в інтерпретації артиста Терентьєва, то, на наш погляд, чи не найдовершеніша дійова особа. Щоправда, інколи він аж надто холодноватий. Хотілося б також у другій частині драми бачити його дещо активнішим.

ВІДЧУТНЕ враження полишає артист В. Бабич у ролі Дружинина. Саме цей герой не новий. Образ спеціаліста, старого інтелігента, котрий з недовір'ям зустрів революцію, скептично ставиться до господарських починань більшовиків — досить активно «експлуатувався» в літературі. Тим приємніше відзначити, що В. Бабич успішно упорався зі своїм завданням, створивши образ людини дещо упередженої, але благородної, безмежно відданої своїй справі. Сприяють цьому і живі деталі, віднайдені автором драми для характеристики свого героя (скажімо, хоча б ота студентська клятва).

Осібно хочеться сказати про роль колишньої дворянки Елен, що зуміла порвати зі своїм класом і прислужитися народу. Сама по собі ця роль не викликає заперечень. В достатній мірі переконливо донесла її до нас артистка С. Мартинова. Останній, безперечно, більше притаманні натури вольові, наступальні. Згадаймо, хоча б Ярославну з «Яблуневого полону», де артистка блискуче (не побоїмося цього слова) впоралася зі своїм завданням, створивши образ одержимої жінки, сліпої у своїй безмежній ненависті жінки. Неможливо собі уявити Ярославну в тлумаченні іншої артистки, настільки повнокровний цей образ, насичений глибоким драматизмом. Елен же — антипод Ярославни, жінка, хоча й цілком позитивна, але пасивна. С. Мартинова мала діяти в куцих рамках нерішучості своєї героїні.

ДОСИТЬ переконливо «діють» на сцені класові вороги. Ось — Дворцов, запеклий монархіст, котрий всі свої злочини виправдує ім'ям Росії. Це ворог запеклий, підступний, хитрий. Він усвідомлює, що боротьба між такими, як він, і більшовиками є боротьбою не на життя, а на смерть. Тому, впізнаний Елен, він не приховує своєї класової сутності. «Боротьба зробила нас нелюдськи жорстокими. Твій чоловік був моїм ворогом. Коли б я не вбив його, він убив би мене. А я хочу жити. Щоб повернути Росії її колишню велич. Щоб в'їхати у білокамінну на вороних... Поряд з тобою... Елен, рухне все минуле»...

Роль Дворцова, яку добре виконує артист І. Касьян, свідчить про значні можливості цього артиста, про його здатність до полярно протилежних перевтілень.

ЯК ЗАВЖДИ, вражає природністю гри, високою майстерністю заслужений артист УРСР Г. Семенов. Його Біруліи — недруг вовкуватий і холоднокровний, здатний на найтяжчий злочин. Без видимих зусиль (що і є ознакою високої мистецької культури) артист змушує діяти героя згідно внутрішньої логіки його «я». Ота вдало знайдена драматургом репліка: «Він (тобто Ленін — В. Б.) тобі відкрив очі, а я тобі їх закрию» — ніби завершує повнометражний портрет цього соціального бандита.

ВУСІЙ ВИСТАВІ присутній образ Леніна. Дарма, що він жодного разу не з'являється на сцені. Його незрима очевидність повсякчасна. Він — в центрі всіх подій. Його ім'я наснажує будівельників і викликає ненависть Дворцових і Біруліних. Ленін — опора для знедолених, їх стяг, віра. Він — і тільки він — підтримує їх у найскрутнішу хвилину. Знайдені драматургом та режисером вдалі сценічні рішення: ленінський голос за кадром, мізансцена Біленький — секретарка емоційно наснажені, глибоко хвилюючі.

Хочеться згадати бодай перелік інші образи. Непогано справився зі своїм не вельми оригінальним Венькою артист Ю. Волохов. Одначе інколи б хотілося бачити його дещо стриманішим, економнішим у засобах відтворення.

Міткий духовний портрет комерсанта Стренберга створив артист П. Гейченко. Гармонійно вписується в загальну композицію вистави — співачка (артистка М. Яриш), Софрон Кущ (артист В. Зіноватний), як і дещо «детективний» Ходжет Лаше.

На початку мовилося про деякі штампи. Роль селянина у драмі Барського для артиста І. Кравцова — в значній мірі повтор його попередньої ролі з «Яблуневого полону». Та й чи не збіднює цей виконавець свої можливості, демонструючи затурканих селян. Бо ж, окрім усього, образ Біленького (правдивий у своїй основі) потребує додаткових зусиль драматурга й постановника. Надто швидко він усвідомлює свою класову сліпоту, та й то під дією чинників, які відомі глядачеві лише з оповіді самого селянина.

Надто гротескний у ролі Кисличного Б. Ткаченко.

Кардинальної переробки потребує роль комісара Максимова. Він статичний, пасивний і зовсім не сприяє розвиткові сюжету.

Говоримо про це детально тому, що в цілому вистава «Вогненний світанок», безперечно, вдала кропивничан. Це тим приємніше, що автор твору, за яким здійснено спектакль, кіровоградець Михайло Барський.

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

На першості обласної ради ДСТ «Авангард» успішно виступали спортсмени Олександрійського індустріального технікуму. На дистанції 800 метрів у жінок всі призові місця зайняли представниці учбового закладу.

На знімку: зразу ж після забігу Алла ДМИТРЕНКО (зліва) та Світлана ДАВИДЕНКО (справа) поздоровили свою подругу Любу РУЧКУ з перемогою.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Спорт

ДРУЖБА — ГОЛОВНИЙ РЕЗУЛЬТАТ

«ЗІРКА» — «ДОБРУДЖА» — 4:2

Під час перебування в нашій області спортивної делегації з Толбухінського округу Народної Республіки Болгарії на кіровоградському стадіоні «Зірка» відбувся міжнародний товариський матч. Зустрілися господарі поля з командою «Добруджа», яка у себе на батьківщині в другій лізі.

Перед початком гри і під час першого тайму дощ лив, як з відра. Та це не остудило запалу футболістів.

І вболівальників не злякала така погода: їх цього дня було на стадіоні багато. І вони залишились задоволені побаченим на полі.

Першими відкрили рахунок гості. Вже на дев'ятій хвилині Спас Колчев вивів свою команду вперед. Маючи ігрову і територіальну перевагу, господарі поля довго не змогли добитися успіху. Нарешті, протягом чотирнадцяти хвилин, вони забили три голи. Це зробили Віктор Ступак, Віктор Квасов і Віктор Сучков.

У другому таймі суперники обмінялися голами. Їх авторами стали Карамфіл Ніколов і Віктор Пригорко. Таким чином, матч закінчився з рахунком 4:2 на користь «Зірки».

Гості зробили візит-відповідь в Олександрію. Вони провели тут матч з футболістами «Шахтаря», які торік відвідали болгарських друзів і перемогли їх з рахунком 2:0. Цього разу команда «Добруджі» взяла реванш за поразку і виграла з рахунком 1:0.

ШАХИ

КУБОК — У БУДІВЕЛЬНИКІВ

В Кіровограді закінчились командні змагання з шашок на кубок обласного комітету профспілки працівників будівництва і будматеріалів серед колективів фізкультури.

У фінальних змаганнях взяли участь сім команд.

З перших же турів лідерство захопив колектив будівельного технікуму, який утримував його до кінця змагань.

Набравши 11,5 очка, колектив будівельного технікуму зайняв перше місце і отримав перехідний кубок обкому профспілки будівельників. На другому місці колектив фізкультури будівельного управління № 2 тресту «Дніпроспецбуд», на третьому — спортсмени комбінату будівельних матеріалів.

Г. ДУБІВКА.

І ЗНОВУ — СТУДЕНТИ

Останнім часом змагання з орієнтування на місцевості набувають дедалі більшої популярності.

Цього разу змагання на кубок області проходили в Капітанівському лісі.

Особливо відзначились юні орієнтувальниці Тамара Мартинюк та Людмила Моргун (м'ясокомбінат). Дівчата вперше виступають у змаганнях обласного масштабу, але показали справжні бійцівські якості і, вперше подолавши восьмикілометрову дистанцію, в особистому заліку мали другий та третій результати (1 год. 39 хв. 56 сек. — у Мартинюк, і 1 год. 40 хв. 46 сек. — у Моргун). Перше місце серед жінок виборола студентка інституту сільськогосподарського машинобудування Ольга Пєшол (1 год. 37 хв. 44 сек).

Чоловіки змагалися на дистанції 11,5 км. Найкращий час — 1 год. 37 хв. 50 сек. — показав представник команди м'ясокомбінату першорозрядник В. Майстренко. Всього 10 секунд програв йому В. Мироненко (машинобудівний технікум).

У СВІТІ ЦІКАВОГО

МЕХАНІЧНИЙ ДЕЛЬФІН

Механічного дельфіна із сталі, пластику і напівпровідників показують у Москві на ВДНГ СРСР студенти Ленінграда. Він уміє плавати з великою швидкістю, пірнати, вистрибувати з води — словом, поводиться, як справжній дельфін. Вкрита чорним лаком модель точно повторює форму тварини. Оператор керує нею по радіо. Електромотори живляться від компактних акумуляторів.

Радянські інженери вивчають на цій моделі роботоздатність махаючих хвостових плавців, імовірність використання таких рушіїв у суднобудуванні. Механічний дельфін допоможе також перевірити деякі гіпотези гідробіоніки і гідродинаміки швидких тварин.

(ТАРС).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 30 КВІТНЯ. Перша програма. 12.00 — Художній фільм «Вороги». 2 серія. (Кіровоград). 17.20 — Наша програма. (Кіровоград). 17.25 — Голубий екран — школярам. Андрій Головко. (Кіровоград). 17.40 — «Здрастуй, Першотравню». (К). 18.00 — Програма передач. (К). 18.05 — Для школярів. Телеагентство «Піснярія». (М). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 Спецвипуск інформаційної програми «День за днем». (Кіровоград). 19.15 — «З весняним настроєм». Концерт артистів Київського театру оперети. (К). 20.05 — «Весела райдуга». (Херсон). 20.35 — Програма «Час». (М). 21.15 — Художній фільм «Любов Серафима Фролова». (К). 22.35 — Міжнародне життя. (К). 23.05 — Кольорове телебачення. «Севастопольські мелодії». (М). 23.35 — Телевісті. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 1 ТРАВНЯ. Перша програма. 9.35 — Кольорове телебачення. Передача, присвячена Дню Міжнародної солідарності трудящих 1 Травня. По закінченні — концерт радянської пісні. (М). 11.45 — Новини. (М). 15.00 Кольорове телебачення. Художній фільм «Казка про Мальчиша - Кибальчиша». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 17.30 — «Цирк у студії». (М). 18.30 — Для дітей. «Знайомтесь, «Подоляночка». (Чернівці). 19.00 — Спецвипуск вістей. (К). 19.30 — Інтербачення. «Весна іде — весні дорогу». Святкова музична програма. (М). 20.45 — Естафета новин. (М). 20.55 — Святковий салют. (М). 21.10 — Естафета новин (продовження). (М). 21.30 — Художній фільм «Експеримент доктора Абста». (К). 23.00 — «Мелодії друзів». (М).

СУБОТА, 2 ТРАВНЯ. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.35 — Кольорове телебачення. Музична програма «Москва травнева». (М). 10.05 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 10.35 — Кольорове телебачення. «Палітра». (К). 11.15 — «Музичний турнір міст». (М). 12.45 — Наша програма. (К). 12.50 — Програма українського телебачення. (К). 13.00 — «Кіровоградщина святкова». (Кіровоград). 13.30 — Телефільм. (Кіровоград). 14.00 — Літопис півніку. Документальний фільм «Рік 1934-й». (М). 15.00 — Кольорове телебачення. Відкриття літнього спортивного сезону. Трансляція з центрального стадіону ім. В. І. Леніна. 1. Парад фізкультурників. 2. Змагання з різних видів спорту. 3. Чемпіонат СРСР з футбола. «Торпедо». (М) — «Динамо». (М). 18.05 — Кольорове телебачення. «Товариш Артем». Прем'єра телеспектаклю. Частина перша. (М). 19.00 — Свято мистецтв народів СРСР у Москві. (М). 21.00 — Художній фільм «Мертвий сезон». 1 серія. (М). 22.05 — «Світ соціалізму». (М). 22.35 — Українське кольорове телебачення. «Музичне містечко». (К). 23.20 — Мультфільм «Фільм... фільм...» (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 00407. Індекс 61197. Зам. № 2127. Тираж 52 000.